Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Întâmpinării Domnului; Duminica fiului risipitor

Azi e zi de învăţătură şi de creştere a împărăţiei Mele în cei credincioşi, căci Eu, Domnul, sunt învăţătorul, iar poporul Meu cel de la gura izvorului Meu de cuvânt este cel ce învaţă de la Mine. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Sunt Domnul şi sunt învăţătorul tău, fiule, căci vremea în care tu eşti e vremea venirii Mele cuvânt pe pământ ca să-Mi întocmesc popor pregătit pentru taina arătării Mele a doua oară de la Tatăl la om. Leg vremea Mea cea de acum două mii de ani cu vremea Mea cea din zilele tale şi te aşez înaintea Mea ca să te învăţ ceea ce poporul Israel n-a putut să înveţe atunci din pricina îngâmfării şi a invidiei. Venisem la el atunci ca să-l fac blând şi smerit cu inima ca şi pe Mine, şi îl învăţam cu iubire, dar el a părăsit învăţătura Mea şi s-a purtat după învăţătura sa. L-am învăţat pe el prin faptele Mele şi M-am scris cu el pe pământ în mijlocul lui, şi au rămas de mărturie lucrările Mele în mijlocul lui. în ziua aceasta de sărbătoare, pomenită azi pentru faptele vieţii Mele, aduc aminte despre supunerea Mea cea de atunci, căci eram prunc, dar eram Fiul Treimii dumnezeieşti, şi M-au dus părinţii la templu ca să Mă închine lui Dumnezeu ca pe unul întâi-născut, aducându-se pentru naşterea Mea jertfă de curăţire.

O, în ziua aceasta ai de învăţat darul credinţei sfinte, poporul Meu, căci bătrânul Simeon, căruia prin Duhul i s-a vestit că va vedea pe Unsul Domnului, a fost îndemnat de Duhul să vină la templu chiar atunci când Eu am fost adus ca să fiu închinat lui Dumnezeu. Atunci bătrânul Simeon M-a luat în braţe, M-a binecuvântat şi M-a vestit că au văzut ochii lui mântuirea vestită de Domnul în faţa noroadelor, lumină spre lumina neamurilor şi spre slava poporului Israel.

O, poporul Meu, Eu Mi-am aşezat în mijlocul poporului Israel lumina venirii Mele, care era slava lui între popoare, dar necredinţa lui a fost nepăsarea lui. Am găsit însă în mijlocul lui pe dreptul Simeon şi l-am ţinut în viaţă pe acesta ani mulţi, ca să Mă primească în braţe după naşterea Mea şi să Mă mărturisească el că Eu sunt pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn de tăgadă. O, n-aveam atunci în Israel om drept care să fi crezut şi să fi mărturisit venirea Mea în trup, şi iată, am găsit credinţă într-un om bătrân de ani şi l-am ţinut pe acesta în viaţă ca să lucrez prin credinţa lui proorocie spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca să se poată împlini cele vestite despre Mine şi despre Israel, şi apoi să se găsească oameni să creadă că Eu, Cel luat în braţe de bătrânul Simeon, eram Mesia, trimisul Tatălui.

O, poporul Meu, cât de mult înseamnă la Dumnezeu şi la oameni un om credincios, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu! O, fiule, ce măreaţă este taina credinţei! Adevăr adevărat am spus Eu, că cel ce nu se leapădă de sine nu poate să vină după Mine, nu poate să aibă credinţă şi credincioşie. O, ce mare taină a vieţii este să se dăruiască lui Dumnezeu omul! Atunci Duhul Sfânt îl călăuzeşte El pe acesta, şi Domnul îşi face lucrarea Sa cu cel credincios pentru cei ce vor crede apoi în lucrările cele adevărate ale lui Dumnezeu. Aşa am lucrat Eu, Domnul, şi în zilele tale, poporul Meu de azi, şi am avut, tată, inimi cu credinţă în ele şi M-am mărit prin ele pe pământ pentru cei credincioşi, dar am spus încă de acum două mii de ani, şi aşa am spus: *«Când va veni Fiul Omului, când iarăşi va veni, va mai găsi credinţă pe pământ?»*.

Voiesc să te deprind cu duioşenia, poporul Meu, căci acest dar e mare frumuseţe cerească în inima omului credincios. Ea este căldura credinţei sfinte şi apoi flacăra ei. Pe ea aş vrea s-o semăn în oamenii care dau să se ridice spre slava lucrării Mele de azi cu tine, poporul Meu. Am dat la mulţi darul şi duhul duioşeniei după Mine şi după tine, poporul Meu, şi aceia se strâng cu duioşenie pe lângă izvorul Meu de cuvânt în sărbători şi îşi dau hrană credinţei lor şi vieţii lor

cea cu credinţă. O, roagă-te să capeţi această frumuseţe, tu şi toţi cei ce vor căuta să înţeleagă ce înseamnă Dumnezeu pe pământ în oameni şi cu oamenii, o, poporul Meu. Amin.

În această zi de duminică te învăţ, Israele al neamului român, te învăţ încă duhul duioşeniei, şi te învăţ şi faţa lui cea duşmană pe el, căci voiesc să te cresc cu lucrarea Duhului Sfânt, fiule. Îţi amintesc pilda spusă de Mine despre fiul risipitor şi despre fratele lui, care a rămas statornic lângă tatăl cel cu doi fii. O, poporul Meu, nu le plăcea cărturarilor şi fariseilor duioşenia Mea pentru cei păcătoşi, căci Eu le spuneam lor că oricine dintre ei care nu se leapădă de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu, căci sarea este bun lucru, dar dacă şi ea se strică, cu ce vor mai putea s-o dreagă pe ea? Ea nu-şi mai găseşte rostul nici în pământ, nici în gunoi, ci este aruncată afară. O, şi cine atunci asculta şi avea urechi de auzit ca să audă de la Mine? Vameşii şi păcătoşii, aceia stăteau în preajma Mea ca să asculte de la Mine, şi eram văzut rău de farisei şi de cărturari, care cârteau zicând că Eu primesc la Mine pe păcătoşi şi că stau cu ei la masă. Am vrut atunci să-i deprind cu duhul duioşeniei şi le-am spus de cei doi fraţi, unul rătăcit, iar celălalt ascultător de tatăl său. Cel mai mic dintre ei şi-a cerut partea de avere şi s-a dus de dorul dezmierdărilor şi s-a cheltuit pe sine şi tot ce avea, până ce a rămas străin şi flămând, şi apoi a intrat în pocăinţă, căutând spre duioşenia tatălui său, care avea să-l salveze pe el de la pierzare. O, dacă fiul cel rătăcit nu s-ar fi întors la tatăl său, nici tatăl său nu s-ar fi întors spre el cu duioşenie, iar din aceasta tu trebuie să înveţi lucrare mare, poporul Meu, şi înţelepciune adâncă, tată. Omul trebuie să-L facă pe Dumnezeu să iasă în calea lui şi să-l primească atunci când vine, atunci când el cade de la pieptul Lui şi apoi iarăşi vine aplecându-se cu inima spre Tatăl. Dar iată, mare învăţătură să ia omul care aude de la Mine, căci păcatul invidiei se judecă din om cu Dumnezeu, şi este păcat să facă aşa omul. S-a supărat pe tatăl său feciorul lui cel mare când tatăl l-a primit la sine pe fiul cel pribeag de părinţi şi i-a dat înapoi cinstea de fiu. Tatăl însă a dat să-l înveţe şi să-l liniştească şi i-a spus: *«O, fiule, tu pururea eşti cu mine, şi toate ale mele sunt ale tale. Se cuvenea însă să ne bucurăm că fratele tău a înviat şi s-a aflat, căci era mort şi era pierdut».*

O, nu e bună invidia, căci ea strică lucrarea milei şi a duioşeniei şi dă în lături puterea pocăinţei de la cel ce se hrăneşte cu acest ucigător păcat. Eu sunt Cel ce judec pe om, şi nu trebuie să facă aceasta omul.

O, voi, cei ce sunteţi fii iubitori de Dumnezeu pe pământ, nu trebuie să faceţi voi socoteala de felul cum lucrez Eu, căci această socoteală o fac Eu. O, feriţi-vă de căderi din Dumnezeu, voi, fii iubitori de Dumnezeu! Eu stăteam la masă cu vameşii şi cu păcătoşii, iar cei ce cârteau asupra Mea că fac acestea erau dintre farisei şi erau dintre cărturari, erau dintre cei ce nu aveau duioşenie şi milă aşa cum aveam Eu de tot omul zdrobit de slăbiciuni ca să-i dau mila Mea şi să-l fac să se scoale şi să se facă fiu al lui Dumnezeu. Cel ce nu se bucură de un păcătos care se scoală să se întoarcă la pocăinţă, acela să vină să înveţe ce înseamnă să se facă omul ucenic al lui Hristos, Care a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoşi, iar pe cei drepţi să-i înveţe pocăinţa.

Eu, Domnul, sunt plin de milă şi de duioşenie pentru omul umilit prin viaţa lui căzută şi întind mâna după el, şi te îndemn, poporul Meu, să fii şi tu mântuitor ca şi Mine, fiule, căci Eu despre aceste fapte te voi întreba când voi veni să văd ce lucrare a lucrat omul pe pământ. Cei ce sunt poporul Meu şi cei ce se nasc de acum ca să fie ei apoi, toţi să înveţe de la Mine că păcatul invidiei are roadele lui, şi după roadele lor se vor cunoaşte cei ce fac acest păcat, căci aceia au duhul nemulţumirii, al cârtirii, al iubirii de sine, al dreptăţii de sine, al defăimării aproapelui, al gâlcevii, şi au duhul semeţiei, de la care se naşte minciuna.

Te învăţ, poporul Meu, să fii ca Mine, blând şi smerit cu inima, milos şi duios cu cei ce se pocăiesc, şi să fii plin de răbdare şi de credinţă ca dreptul Simeon, care nu s-a îndoit că Acela pe Care L-a primit în braţe prunc ca să-L mărturisească n-ar fi fost Mesia, Mântuitorul oamenilor. Iată, aşa se crede în Dumnezeu, ca dreptul Simeon. Amin.

O, să fie drept la suflet omul, şi aşa va avea el călăuză pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care are milă şi duioşenie prin lucrarea Sa de peste om. Inima înfrântă şi smerită este calea lui Dumnezeu spre om; ea nu cade de pe cale, căci Domnul o sprijineşte pe ea. Eu pentru aceasta am venit pe pământ, poporul Meu. Am venit pentru cei blânzi şi smeriţi cu inima, pentru cei miloşi şi duioşi cu duhul, pentru cei cu inimă de tată şi de mamă pentru făptura cea căzută şi neajutorată pe pământ, căci omul este căzut pe pământ între tâlhari de suflet. Cu duh milos şi duios îmi aşez mereu pe pământ cuvântul învierii omului, căci izvorul Meu de cuvânt este râul vieţii, şi îi dau omului să bea din el dacă el voieşte să ia. Eu pentru aceasta M-am făcut cuvânt peste pământ, poporul Meu, şi aceasta voiesc să lucrez Eu cu tine înaintea noroadelor. Păstrează-te, tată, în duh de credinţă ca să poţi crede de la Dumnezeu, şi apoi păstrează-te fără de păcat, căci păcatul invidiei pe Dumnezeu şi pe cei asemenea Lui la milă şi la duioşenie, acest păcat i-a căzut pe mulţi din bărcuţa Mea cea cu fii duioşi în ea.

Duioşia să vă fie cerească, fiilor. Ea să fie cerească prin voi, iar voi să fiţi cereşti prin ea. Prin ea să credeţi şi să cunoaşteţi lucrările cele tainice ale lui Dumnezeu, căci aşa se crede, fiilor. Prin ea să iubiţi pe oameni pentru ei, nu pentru voi, şi prin ea să iertaţi pentru voi, fiilor, căci cel ce iartă pe cel greşit lui, acela pentru el îşi face bine. Amin.

O, pace vouă, fiilor! M-am umplut de mângâiere şi de bucuria cea de la ea că am putut să grăiesc vouă în zi de învăţătură. Fiţi fără de cârtire, iubitori de Dumnezeu şi de fraţi, şi aceasta vă va întări în veghe, fiilor. Cei frumoşi la inimă şi la cuget, aceia sunt cei ce ştiu să vegheze, iar Eu vă dau învăţătură mereu, mereu, şi Mă mângâi, Eu şi cei din cer, când grăiesc vouă pe pământ. Nu e multă vorbirea Mea, ci e puţină, fiilor. Cuvântul Meu are în el viaţă şi nu e multă viaţa, ci trebuie mai multă, şi înmulţiţi-o în voi de la cuvântul Meu, fiilor. Masa Mea cu voi e statul Meu pe pământ cu omul, e venirea Mea iarăşi de la Tatăl la om. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, învăţătorul tău. Amin, amin, amin.

02/15-02-2009